

werd hierover niet op de hoogte gesteld. Dat is natuurlijk wel ernstig. Er is een vermoeden van een liposarcoom, een tumor dus, en dit moet verder onderzocht worden.” Ja, zo ver was ik ondertussen ook al. Paljas! “Je zou beter via je huisarts een afspraak laten maken voor een MRI-scan, want liposarcomen zijn uiteraard mijn domein niet.”

“Ik heb deze avond reeds een afspraak met mijn huisarts”, zei ik koeltjes. Verder aandringen had geen zin. Dokter De Cramer hield zich nu, in tegenstelling tot zijn natuur, plots van de domme en duwde elke vorm van verantwoordelijkheid van zich af. Zielig, als je het mij vraagt. Ik sloot het gesprek snel af, want ik werd niets wijzer van deze zelfingenomen klojo. Het is mijn domein niet! Stel je voor. Nee, meneer is gespecialiseerd in chirurgie van schedel en hersenen en van de wervelkolom, maar tumoren in de buik? Nee, die lessen heeft hij gebroost tijdens zijn opleiding. Toen de telefoon neerlag, was ik kwaad, teleurgesteld, onwetend en hulpeloos. Mijn geloof in de medische wereld en in de oprechtheid van de academici had een ferme knauw gekregen. Waarom geeft die gast niet gewoon toe dat hij het over het hoofd gezien heeft? Ik zal hem geen proces aan doen hoor. Of,... misschien bracht hij mij hiermee wel op gedachten. Ach, een kleine garnaal als ik. Die duwt zo’n scampi als hij meteen de dieperik in. Het zou mijn woord tegen dat van hem zijn. Mijn hoofd stond daar nu helemaal niet naar. Ik wou weten wat er zich in mijn buik afspeelde. Hoe ernstig dat was en wat ik er moest aan doen. Diezelfde dag nog stapte ik samen met mijn vrouw het kabinet van onze huisarts binnen en die begroette ons op een wel zeer eigenaardige manier.

“Maar Stef, toch! Daar ben ik niet goed van hoor! Die had ik niet zien aankomen.” Ook een goede avond, dacht ik bij mijzelf. Hij bleef echter door gaan. “Wij hebben geen tijd te ver-

liezen, hé? Wat heeft dokter De Cramer gezegd dat je moest doen?”

“Euh, waar heb je het over?”, onderbrak ik hem. “Dokter De Cramer heeft helemaal niets gezegd. Ik heb enkel ‘mynexu-zhealth’ even geraadpleegd en kom nu bij jou eens vragen wat dat allemaal betekent.” Mijn huisarts viel achterover. Gelukkig zat hij al neer. Anders had ik er een spoedarts moeten bijhalen.

“Dat meen je niet”, stamelde hij. “Heeft niemand je hierover iets gezegd? Dat kan toch niet...” Zijn verbazing loog er niet om. Hier werden medische blunders gemaakt. “En ik heb je ook niet gebeld om te vragen wat er gezegd werd?”, wentelde hij zich nu in zelfbeklag. “Ja, amai. Dat is pas héél erg.”

“Maar dokter, er staat toch dat het om een beeld gaat dat past bij een hooggradig liposarcoom. Dat wil toch niet zeggen dat het er ook één is?” probeerde ik voorzichtig.

“Kijk Stef, ik wil je geen blaasjes wijsmaken. Het feit dat men dat schrijft, wil zeggen dat er iets heel abnormaals in je buik zit. Dat moet nu verder onderzocht worden, maar de kans is heel groot dat het wel degelijk om een tumor gaat. We moeten zo snel mogelijk een afspraak maken met de dienst oncologie van het ziekenhuis en die moeten een MRI-scan inlassen.” Mijn vrouw probeerde met haar vrouwelijke naïviteit ook nog even hem te laten zeggen dat het nog kon dat ze zich vergist hadden, maar dokter Devriese was kordaat: “Ik denk dat je daarin realistisch moet zijn. Het ziet er niet goed uit.” Onder-tussen had hij al iemand van het ziekenhuis aan de lijn. We zijn tevreden over onze huisarts. Hij windt er geen doekjes om, tenzij het echt nodig is en hij vat de koe meteen bij de horens. Misschien heeft hij tijdens zijn studies ook de beginselen van een dierenartsopleiding gevolgd. Hoe dan ook: ik hou van die directe aanpak. Vroeger hadden we een andere huisarts. Een

heel sportieve kerel. Ietsje té zelfs. Die legde zijn huisbezoeken al lopend af. Hij was een pezig ventje. Geen spiertje vet. Hij was bovendien gespecialiseerd in vermageringskuren. Toen zijn echtgenote echter plots stierf aan de gevolgen van anorexia nervosa zijn we toch het vertrouwen wat kwijt geraakt. Aanvankelijk waren we bij hem beland omdat hij bijna blindelings ziektebriefjes schreef. Dat zag je nog het best aan zijn handschrift. Hij was ook zeer goed in het geven van inspuitingen of het trekken van bloed. Zo goed als pijnloos kon hij dat. Later hoorden we echter dat hij uit zijn ambt werd gezet omwille van een drugverslaving. En zo belandden we uiteindelijk bij onze huidige huisarts, dokter Tom Devriese. Een jonge, ambitieuze, vriendelijke man met kennis van zaken. Het feit dat hij net om de hoek woont, was ook een pluspunt in onze zoektocht naar een nieuwe huisarts.

“*Voilà*”, zei hij luttele momenten later, “jullie kunnen overmorgen al naar dokter Demeestere, een oncoloog en zij zal je dan prioriteit kunnen geven voor een MRI-scan. Aan de hand van die resultaten zal er beslist worden hoe het nu verder moet. Heel veel succes nog.” Dokter Devriese had dat goed gedaan, vond ik. Mijn vrouw was het daar echter niet mee eens.

“Hij moet toch niet zeggen dat het al zeker is dat je kanker hebt, als het nog onderzocht moet worden?”, brieste ze toen we terug in de wagen zaten. Haar stem verraadde een zweem van radeloosheid. Ik besloot nog niet meteen al haar hoop op dat vlak te ontnemen.

“Juist, schat. We moeten niet op de zaken vooruitlopen. We wachten af tot we meer weten”, troostte ik haar. Maar ergens diep van binnen, niet zo ver van mijn liposarcoom, wist ik dat de ziekte me wel degelijk te pakken had.